

Shemot 22:13 – verse referred to by R. Samson Raphael Hirsch

וְכִי־יִשְׁאַל אִישׁ מֵעַם רֵעֵהוּ וְנִשְׁבַּר אוֹמֶת בְּעֻלְיוֹ אִי־עָמוֹ שְׁלָם יִשְׁלָם :

When a man borrows [an animal] from another and it dies or is injured, its owner not being with it, he must make restitution.

אִם־בְּעֻלְיוֹ עָמוֹ לֹא יִשְׁלָם אִם־שָׁכִיר הוּא בָּא בְּשֹׁכְרוֹ : (ס)

If its owner was with it, no restitution need be made; but if it was hired, he is entitled to the hire.

Shemot Ch. 4

וְאָמַרְתָּ אֶל־פַּרְעֹה כֹּה אָמַר יְהוָה בְּנִי בְּכֹרִי יִשְׂרָאֵל :

Then you shall say to Pharaoh, “Thus says the LORD: Israel is My first-born son.

וְאָמַר אֵלַיִךְ שְׁלַח אֶת־בְּנִי וְיַעֲבֹדֵנִי וְתִמְאַן לְשַׁלְּחוֹ הִנֵּה אָנֹכִי הֹרֵג אֶת־בְּנִי בְּכֹרֶךָ :

I have said to you, “Let My son go, that he may worship Me,” yet you refuse to let him go. Now I will slay your first-born son.”

Shemot Ch. 5

וְאַחַר בָּאוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֶל־פַּרְעֹה כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח אֶת־עַמִּי וְיַחֲגוּ לִי בַּמִּדְבָּר :

Afterward Moses and Aaron went and said to Pharaoh, “Thus says the LORD, the God of Israel: Let My people go that they may celebrate a festival for Me in the wilderness.”

Shemot Ch. 10

וַיִּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ־אֲפֹלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשַׁת יָמִים :

Moses held out his arm toward the sky and thick darkness descended upon all the land of Egypt for three days.

לֹא־רָאוּ אִישׁ אֶת־אָחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִמִּתְחַתּוֹ שְׁלֹשַׁת יָמִים וְלִכְל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר
בְּמוֹשְׁבֹתָם :

People could not see one another, and for three days no one could get up from where he was; but all the Israelites enjoyed light in their dwellings.

וַיִּקְרָא פַרְעֹה אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה כִּי צִאֲנֹכֶם וּבְקָרְכֶם יֵצֵג גַּם־טַפְכֶם
יֵלְדוּ עִמָּכֶם :

Pharaoh then summoned Moses and said, “Go, worship the LORD! Only your flocks and your herds shall be left behind; even your children may go with you.”

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה גַם־אֲתָנָה תִּתְּנוּ בְיַדְנוּ זְבָחִים וְעֹלֹת וְעֹשִׂינוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ :

But Moses said, “You yourself must provide us with sacrifices and burnt offerings to offer up to the LORD our God;

וְגַם־מִקְלָנוּ יֵלְדוּ עִמָּנוּ לֹא תִשָּׂאֵר פְּרִסָּה כִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לַעֲבֹד אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֲנִחְנוּ
לֹא־נֵדַע מִה־נִּעֲבֹד אֶת־יְהוָה עַד־בִּיאָנוּ שָׁמָּה :

our own livestock, too, shall go along with us—not a hoof shall remain behind: for we must select from it for the worship of the LORD our God; and we shall not know with what we are to worship the LORD until we arrive there.”

וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא אָבָה לְשַׁלְּחָם :

But the LORD stiffened Pharaoh's heart and he would not agree to let them go.

וַיֹּאמְרוּ לוֹ פַרְעֹה לֵךְ מֵעַלַי הַשְּׂמֶר לְךָ אֶל־תִּסֹּף רְאוֹת פָּנַי כִּי בַיּוֹם רְאִיתְךָ פָּנַי תָּמוּת:

Pharaoh said to him, "Be gone from me! Take care not to see me again, for the moment you look upon my face you shall die."

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בֵּן דְּבָרְתָּ לֹא־אֶסֹּף עוֹד רְאוֹת פָּנֶיךָ: (פ)

And Moses replied, "You have spoken rightly. I shall not see your face again!"

Shemot Ch. 18 – Parshat Yitro

עתה ידעתי. מכירו הִייתי לְשַׁעֲבֵר וְעַכְשָׁו בְּיוֹתֵר:

מכל האלהים. מִלְמַד שֶׁהָיָה מִכִּיר בְּכָל עַ"ן שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁלֹּא הִנִּיחַ עַ"ן שֶׁלֹּא עֲבָדָה (מכילתא):

כי בדבר אשר זדו עליהם. כְּתַרְגוּמוֹ – בְּמִים דָּמוּ לְאַבְדָּם וְהֵם נֶאֱבָדוּ בְּמִים:

אשר זדו. אֲשֶׁר הִרְשִׁיעוּ. וְרַבּוֹתֵינוּ דִרְשׁוּהוּ לְשׁוֹן וַיִּזְדַּד יַעֲקֹב נְזִיד, בְּקִדְרָה אֲשֶׁר בִּשְׁלוּ בָּהּ נִתְבַּשְׁלוּ סוטה י"א: